

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, za pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Deležniki „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta šte. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petitvrste za enkrat 15 v, za dvakrat 25 v, za trikrat 35 v. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede popoldne. — Nezaprite reklamacije so poštnine proste.

Naša kmetijska šola.

Kolkor nam je znano, je določen za našo kmetijsko šolo le en letnik. To je malo in veliko; malo z ozirom na potrebo temeljitega, intenzivnega pouka v kmetijstvu, veliko za kmetovalca-očeta, kateri zelo pogreša vsako delavno moč, ki se mu na kakšenkoli način zgubi — in če tudi samo za eno leto. Ne bi rekel dvakrat, da se marsikdo odloči rajši za Maribor ali Grottenhof pri Gradcu, češ, če prebijem eno leto brez sina, bom prebil pa še drugo leto, a vendar se mi fant več nauči in mi bo pozneje bolj koristen. Čisto naravno. Sicer pa ne umem, zakaj mora biti ravno na naši kmetijski šoli enoleten tečaj, toda držimo se tega, kar se nam udi.

Po drugih deželah uspevajo kaj dobro zimске kmetijske šole, na katerih se poučuje, kakor pove že ime, v zimskem tečaju, in sicer dve leti po vrsti navadno od srede oktobra pa do konca aprila meseca prihodnjega leta, kar se ravna seveda po deželnih razmerah in potrebah. Dotični strokovni učitelji opravljajo drugega pol leta službo kmetijskih potovalnih učiteljev; kot taki shajajo se s svojimi učenci in opravljajo z njimi v njih domačiji praktično tista dela, ki jih na zavodu radi neprikladnega časa izvrševati ne morejo. Tako se kaj krasno spolnjuje in zaokrožuje šolski strokovni pouk, in prepotrebna vez med kmetijsko šolo in domačim kmetijstvom se jači in utrjuje na korist splošnosti. Kaj priporočljivo je tudi, da se učenci prvega tečaja sprejemajo kot praktikantje na šolo za naslednje poletje in se seveda primerno odškodujejo, dočim drugi učenci v letnem času, ko ima kmetovalec največ dela, pomagajo starišem in doma prakticirajo po navodilu

svojih strokovnih in potovalnih učiteljev, kakor smo že zgoraj omenili.

Ni namen teh vrstic agitirati za zimsko kmetijsko šolo z dvema tečajema, temveč njih namen je, opozorjati širšo javnost na najvažnejše stvari in resnična dejstva, ki nam jih je v tej priliki najbolj uvaževati, kar je Vaš list že opetovano opozoril in priporočal.

Res, živimo v znamenju nekake tihe vojске, ki se ne more tako hitro in odločno izvojevati nam v prilogi, ker je žalibože podobna bolj oni igri, ki ji pravimo — „slepomišloviti“.

Želeti bi bilo, da se zglašajo v listih razni interesentje ter objavljajo svoja mnenja, uvažujoč načelo, da je pero močnejše nego meč, — ali pa skličejo, kar bi bilo še najboljšo, shod veščakov in drugih merodajnih oseb na Štajerskem, da doženejo, katero pot je ubrati, da ne zgreše pravega, lepega cilja, radi kojega si danes še misimo čisto na jasnem.

Govorijo, da se deželni odbor odloči za Sv. Jurij ob juž. žel. — Meni je ta kraj tako ljub in drag, kakor vsak drugi kraj na Spodnjem Štajerskem; a tako rad ga pa seveda le nimam, da bi se ogreval za ustanovitev naše prve kmetijske šole v tem trgu ali njegovi okolici, radi koje bi bilo, računajoč z resničnimi dejstvi in fiktivnimi potrebami našega gospodarstva, spodnještajersko kmetijstvo brezdvomno žrtev, katere pač nikdo od nas zahtevati ne more niti ne sme, nobeden St. Jurčan niti nobeden gospod od pristojnih oblastnj. Interesi vsega Spodnjega Štajerskega so nad interesi Sv. Jurija ob j. ž. ali drugih krajev brez izjeme in se jih ne sme spravljati v nevarnost. — Tu naj ne velja prislovica: „Kdor prej pride, prej melje“, ker se gre za splošne koristi naših sodeželanov.*

Naša dežela na jugu je lepa in rodovitna;

nje zakladi so takorekoč še zakopani, in naša kmetijska šola nam bodi dober kašipot do lepše bodočnosti in dobra, odkritosrčna prijateljica in vodnica. Dajmo ji torej trdno, dobro podlago, od koje bo odvisen njen obstoj in njen povoljni razvoj, in ne grešimo lahkomiselno na škodo samim sebi ter svojim potomcem in na korist svojim silnim nasprotnikom, ki se hudobno veselijo naših gospodarskih nevspehov, katerih sami vselej tudi krivi nismo.

Torej pozor in na pošteno, pravično delo!

*) Opomba uredništva. Mi smo zavzeli v tem, kakor znano, drugo stališče. Toda g. dopisnikom puščamo prosto besedo, da se stvar vsestransko razmotri!

Političen shod na Remšniku.

„Slovenski svet ti si krasan“, te besede uidejo nehote iz ust vsakega, katerega pripelje pot na ta lep hrib v Kozjaku. Kakor očaran zre na krasen razgled, ki se mu nudi po lepi, krasni slovenski domovini. Čez Kozjak, severni del zelenega Pohorja tja gor do Karavank, na katerih vznožju prebivajo in bijejo Slovenci hud boj za svoj obstanek, ti gre oko. In na tej zemlji prebiva naš ljubi rod slovenski, ta zemlja je last slovenskega ljudstva. Toda od severa mu grozi sovražnik, ki grabežljivo stega roke po tej krasni zemlji. Vendar Remšnik stoji kakor najsevernejši steber Slovenstva in njega vrli prebivalci bodo skrbeli, da bo ta steber stal kakor skala, neomajeno, ob katerega se bodo zastonj zaganjali podirajoči valovi nemškega morja. To so prisegli ti vrli možje na shodu, katerega je priredilo „Slov. društvo“ v njihovem kraju, in da bodo to prisego tudi držali, to nam je priča stara slovenska mo-

LISTEK.

Številka 79.

(Slika. Iz hrvaškega prevel I. V. Starogorski.)

V šolah se uči človek vsakovrstnih reči, katere potem lahko rabi v življenju, ali ženiti se človek ne uči v šoli. In tudi v tem se mora imeti malo vaje, da ne pride pozneje do kakih neprilik.

Gospodu Franu Naraniču bi gotovo ne škodovala taka mala vaja. Pa on je čakal, dokler ni dobil pleše na glavi in radi tega mu je delalo to sitnosti.

Krojač in čevljar, klobučar in rokavičar pomagajo složno debelemu snubaču, da bi bil, kolikor mogoče lep in lasar je napravil lase, ki so morali očarati srce in dušo.

Ko je teh šest umetnikov gospoda Naraniča tako krasno okinčalo in priredilo za oporo, se odstranijo, da ga ne motijo v tem svečanem trenutku.

Bilo je ob štirih. Za jedno uro bi se moral začeti najsrečnejši in najlepši del njegovega življenja. Zadovoljno se je ogledoval v velikem salonskem zrcalu. Cilinder, bele rokavice, bela kravata in potem ta prekrasni šopek cvetlic. Naranič, Naranič, zakaj se nisi

za to že prej odločil, kako si mogel toliko let živeti tako samotno?

Ko se nagleda samega sebe, pogleda po sobi na svoje pohištvo.

„Ostanite, z Bogom, mili prostori“, je ganljivo vzkliknil, „med vami sem stanoval toliko let, a sedaj z Bogom! Moramo se ločiti, ker grem s svojo novo soprogo v lepšo hišo“.

V tem zadovoljnem premišljevanju ga obišče pismonoša, oddavši mu brzoglavno čestitko od nekega prijatelja. Srečni zaročnik odpre svojo darežljivo roko, da obdari pismonošo. A ta trdovratnež zahteva še osem vinarjev in podpis gospoda Naraniča. In tako se mora desnica v beli rokavici lotiti peresa.

V tem slučaju je bilo vsekako hudo, da se je gospod Naranič moral lotiti peresa, ker prav v istem hipu, ko je hotel pod svoj lepi podpis še postaviti nekoliko črtic, se dogodilo, da je stal črnlnik na potu in se prevrnil. Ker pa je črnilo od starih časov sem zelo hudobno, poškropi kot sneg bele zaročnikove rokavice.

„Tristo gromov“, vikne besno Naranič nad pismonošo, „kaj naj napravim sedaj? Za eno uro bo poroka, a jaz nimam rokavic!“

„E“, odgovori premeteni pismonoša, „pa jih namočite sedaj cele v črnilo, da bodo črne. Pisane niso v modi“.

Prava sreča, da je potrdilo bilo podpisano, ker gospod Naranič je kazal dovolj dobre volje, da vrže pismonošo skozi vrata.

Pismonoša se zmuzne iz sobe, a gospod Naranič je kričal nad svojim pohištvom in štirimi zidovi, na koje je imel malo prej tako ganljiv govor. Počasi postane mirnejši in se naposled odloči, da sname pikasto rokavico. To ga je tako zmučilo, da se je ves potil. Da se nekoliko ohladi, vzame cilinder raz glavo.

Njegove nežne roke so bile zdaj pripravljene, da nataknejo druge rokavice, ako bi bile le pri roki.

V tej bedi se pojavi na srečo pred vrati dvovprezna kočija, katero je gospod Naranič naročil, da ga popelje v naročje sreči.

Ko zagleda kočijo, pograbi šopek rož in plane v kočijo. To je bilo kot blisk gotovo.

Hvalevredni običaj gospoda sina je bil, da je rad delal po vzgledu svojega očeta in spoštoval njegove prijatelje. In tako je nekoč pokojni oče gospoda Naraniča se najrajši vozil s kočijažem št. 79; ta številka mu je tudi pomagala do bogastva. A kočijaža so tlačile že leta starosti in tudi oglušil je že zelo.

„Lovska ulica“, vikne gospod Naranič kočijažu in številka 79 jame drdrati po mnogih mestnih ulicah.

Lovska ulica! Gospod Naranič zna, da